

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Gabriely Bašné a soudců Mgr. Ondřeje Hrabce a Mgr. Kateřiny Kozákové ve věci

žalobkyně a navrhovatelky: **Bc. I. K.**

bytem X

zastoupená Mgr. Pavlem Černohousem, advokátem
se sídlem Lublaňská 398/18, Praha 2 – Vinohrady

proti

žalovanému:

Magistrát hl. m. Prahy

se sídlem Mariánské náměstí 2/2, Praha 1 – Staré Město

a proti

odpůrci:

Úřad městské části Praha 4

se sídlem Antala Staška 2059/80b, Praha 4 – Krč

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 9. 2024, č. j. MHMP 1750039/2024/Syř, a
o návrhu na zrušení opatření obecné povahy odpůrce ze dne 31. 5. 2018, č. j.
P4/74481/18/OŽPAD/Hab,

takto:

- I. Návrh na zrušení opatření obecné povahy **s e z a m í t á .**
- II. Žaloba **s e z a m í t á .**
- III. Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o žalobě a o návrhu na zrušení opatření obecné povahy.

IV. Žalovanému a odpůrci se nepřiznává náhrada nákladů řízení o žalobě a o návrhu na zrušení opatření obecné povahy.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Úřad městské části Praha 4 rozhodnutím ze dne 19. 4. 2024, č. j. P4/183892/24/OD/Kubk, uznal žalobkyni (dále i „navrhovatelka“) vinnou ze spáchání přestupku dle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění účinném do 30. 6. 2023, kterého se dopustila tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistila, aby při užití vozidla byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Dne 12. 1. 2023 na pozemní komunikaci v lokalitě Budějovická v úseku, který byl označen svislým dopravním značením IP13c (Parkoviště s automatem) s dodatkovou tabulkou E13 s textem „PO-PÁ 08-20 h NEBO S PLATNÝM PARKOVACÍM OPRÁVNĚNÍM; OBLAST 4“ a s dodatkovou tabulkou E13 „symbol mobilního telefonu P4-1768“ nebyl za motorové vozidlo, jejímž provozovatelem je žalobkyně, uhrazen parkovací poplatek, čímž se nezjištěný řidič dopustil přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Proti danému rozhodnutí se žalobkyně bránila podaným odvoláním. Žalovaný v záhlaví uvedeném rozhodnutí (rozhodnutí napadené žalobou) částečně formulačně zpřesnil výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně a ve zbytku prvostupňové správní rozhodnutí potvrdil. Žalobkyně se proti tomuto rozhodnutí brání nyní posuzovanou žalobou. Žalobkyně zároveň navrhla, aby soud zrušil i opatření obecné povahy, které stanovilo povinnost platit v daném místě parkovné.
2. Žalovaný k odvolacím námitkám uvedl, že povinnost uhradit parkovné vyplývá přímo z dopravní značky „IP 12“ nebo „IP 13c“ bez ohledu na hypotetickou možnost nezákonnosti umístění takové dopravní značky. Ve správním spise je založena fotografie dané dopravní značky a i fotografie automobilu žalobkyně. Sama dopravní značka stanovuje povinnost zaplatit parkovné. Žalovaný s odkazem zejména na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2022, č. j. 6 As 254/2020-32, uvedl, že dopravní značky jsou správním aktem, jemuž svědčí presumpce správnosti, a proto správní orgán nemusí v každé jednotlivé věci prokazovat zákonnost umístění značky. Soudní ochrany proti němu je možné se domáhat výlučně v řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy dle § 101a s. ř. s. Ulice Budějovická je vymezena jako úsek užitý za cenu sjednanou v souladu s cenovými předpisy (nařízením č. 19/2017 Sb. hl. m. Prahy). Toto nařízení a jeho přílohy prokazují oprávněnost zpoplatnit na daném místě parkování a dále, že cena za parkování byla stanovena v souladu s cenovými předpisy, přičemž dopravní značka IP 13c byla v předmětném místě a době spáchání přestupku umístěna v souladu se zákonem.
3. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí s odkazem na judikaturu správních soudů rovněž uvedl, že provozovatelem systému zón placených stání je Technická správa komunikací hl. m. Prahy a.s. Žalovaný dále uvedl, že nesouhlasí s námitkou žalobkyně, že neznámá osoba předala městské policii oznámení o měření. Ve správním spise je založeno oznámení od Městské policie hl. m. Prahy o podezření ze spáchání přestupku ze dne 23. 1. 2023, identifikátor měření 136633470000, ve kterém je v zápatí uvedeno, že dokument byl vygenerován systémem ADP. Zda je dáno podezření ze spáchání přestupku posuzuje již

Městská policie hl. m. Prahy a samotné řízení o přestupku provádí příslušný správní orgán městské části. Tak tomu bylo i v tomto případě.

II. Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

4. **Žalobkyně** v podané žalobě namítá, že stanovit místní úpravu na pozemní komunikaci lze jen opatřením obecné povahy. Žalobkyně ve správním řízení namítala, že ve správním spisu není založeno opatření obecné povahy, které by stanovilo místní úpravu omezující obecné užívání umožňující bezplatné parkování. Nebylo ani prokázáno, že takové opatření obecné povahy existuje. Neuvedl-li žalovaný, jakým aktem (jakým opatřením obecné povahy) byla stanovena místní úprava, nelze se dovolávat presumpce správnosti takového neexistujícího aktu. Dopravní značka je instalována při realizaci opatření obecné povahy, sama o sobě není aktem opatření obecné povahy.
5. Pro případ, že by existovalo opatření obecné povahy, které by stanovilo místní úpravu omezující obecné užívání umožňující bezplatné parkování na ulici Budějovická, žalobkyně napadá i toto opatření obecné povahy, které nemůže identifikovat a ani proti nemůže formulovat konkrétní návrhové body, jelikož nezná obsah opatření obecné povahy. V případě, že opatřením obecné povahy je fyzicky umístěná značka, žalobkyně napadá nezákonnost tohoto opatření obecné povahy pro naprostý nedostatek formy i procesu.
6. Žalobkyně rovněž namítá, že rozhodnutí žalovaného je vnitřně rozporné, jelikož správnost a zákonnost postupu dovozuje ze skutečnosti, že úkony spojené se zpracováním informací, vyhodnocením datových balíčků a oznamováním příslušnému správnímu orgánu vykonávali strážníci městské policie s platným osvědčením Ministerstva vnitra, ale zároveň je názoru, že oznámení o podezření ze spáchání přestupku byl vygenerován automatizovaně systémem ADP. Oznámení o spáchání tvrzeného přestupku tak nebylo učiněno kompetentním orgánem, ale počítačovým systémem. Jedná se tak o anonymní oznámení. Tuto námitku ani žalovaný řádně nevypořádal.
7. **Žalovaný** ve vyjádření k podané žalobě zrekapituloval správní řízení a zopakoval svoji argumentaci uvedenou v žalobou napadeném rozhodnutí. Svoji argumentaci doplnil odkazem na další judikaturu správních soudů.

III. Rozsudek městského soudu a navazující rozsudek Nejvyššího správního soudu

8. Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) o podané žalobě rozhodl rozsudkem ze dne 31. 1. 2025, č. j. 5 A 116/2024-47, tak, že rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Městský soud byl názoru, že opatřením obecné povahy není faktická, fyzická dopravní značka, kterou je možné vidět na ulici. Opatřením obecné povahy je dokument (správní akt), na základě kterého je fyzická dopravní značka na pozemní komunikaci umístěna. Fyzická dopravní značka je tak pouze vyjádřením existence správního aktu ve vnějším světě. Namítala-li žalobkyně ve správním řízení, že opatření obecné povahy (tento správní akt) neexistuje, bylo povinností správních orgánů existenci opatření obecné povahy ověřit.
9. Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 30. 6. 2025, č. j. 5 As 30/2025-28, rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Kasační soud ve svém zrušujícím rozsudku konkrétně uvedl, že „*opatření obecné povahy nelze bez dalšího zaměňovat ani s jeho formálním písemným vyhotovením, ani fyzickou dopravní značkou. V kontextu dané věci je jako*

opatření obecné povahy nutno chápat akt úpravy pravidel provozu na pozemní komunikaci (stanovení pravidel zavazující účastníky provozu na daném místě). [...] samotná úprava pravidel provozu učiněná fyzickou dopravní značkou je v materiálním smyslu opatřením obecné povahy, kterému svědčí presumpce správnosti. Nejvyšší správní soud tedy zjednodušeně (zato však srozumitelně) ustáleně judikuje, že je dopravní značení správním aktem, který je třeba respektovat, dokud není konstatována jeho nezákonnost. [...] Pro posuzovanou věc je též podstatné, že v duchu výše uvedeného zdejší soud již opakovaně vyslovil závěr, že přímo značka IP 13c sama o sobě (tj. bez formálního vydání opatření obecné povahy) stanoví povinnost zaplatit parkovné dle podmínek uvedených na značce, dodatkové tabulce nebo parkovacím automatu a řidiči jsou povinni ji respektovat bez ohledu na hypotetickou možnost nezákonnosti jejího umístění [...] Již pouhá přítomnost dopravní značky tedy upravuje pravidla provozu na pozemní komunikaci a z materiálního hlediska opatření obecné povahy existuje a musí být respektováno do jeho zrušení v řízení podle § 101a an. s. ř. s. (resp. do fyzického odstranění dopravní značky).“ Kasační soud dodal, že „žalobkyně v posuzované věci návrh na zrušení opatření obecné povahy obsahující alespoň zárodky návrhových bodů podala a pouze v řízení o tomto návrhu může být opatření obecné povahy zrušeno“, přičemž „případné zrušení opatření obecné povahy může mít vliv na odpovědnost žalobkyně za přestupek“.

IV. Navazující soudní řízení

10. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu plyne, že za opatření obecné povahy je nutné považovat samotnou regulaci provozu, tedy určité pravidlo, které je ve fyzickém světě vyjádřeno dopravní značkou. Jinými slovy, je-li na komunikaci umístěna dopravní značka, vyjadřuje to existenci daného pravidla – existenci daného opatření obecné povahy. Samotná dopravní značka je v materiálním smyslu opatření obecné povahy. Této úpravě pravidel a zprostředkovaně tak i dopravní značce svědčí presumpce správnosti.
11. Označila-li tak navrhovatelka (žalobkyně) ve svém návrhu napadené opatření obecné povahy uvedením konkrétního pravidla (parkování v dané lokalitě možné pouze s povolením či uhrazenou cenou za parkování), z pohledu náležitostí podaného návrhu dostatečně identifikovala toto napadené opatření obecné povahy. Soud proto výzvou ze dne 28. 7. 2025, č. j. 5 A 116/20214-75, vyzval Úřad městské části Praha 4, o kterém měl za to, že dané opatření obecné povahy mohl vydat [dle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu]. Úřad městské části Praha 4 následně označil dané opatření obecné povahy za vydané dne 31. 5. 2018, č. j. P4/74481/18/OŽPAD/Hab. Úřad městské části Praha 4 proto v dalším řízení o podaném návrhu vystupuje jako odpůrce.
12. **Žalovaný** ve svém vyjádření ke zrušujícímu rozsudku Nejvyššího správního soudu uvedl, že napadené opatření obecné povahy bylo vydáno dne 31. 5. 2018 a bylo vyvěšeno na úřední desce od 7. 6. 2018 do 25. 6. 2018, přičemž nabylo účinnosti patnáctým dnem po dni vyvěšení. Návrh na zrušení tohoto opatření obecné povahy byl tak dle žalovaného podán opožděně.
13. **Žalobkyně** ve svém vyjádření nesouhlasila s právním názorem Nejvyššího správního soudu uvedeným ve zrušujícím rozsudku. Dle kasačního soudu vedle sebe stojí dvě různá opatření obecné povahy – 1. stanovení a 2. vlastní dopravní značka. Není-li vydáno stanovení, ale značka je reálně umístěna, přiznává jí kasační soud presumpci správnosti a právní účinky, přestože správní orgán nevydal zákonem předpokládané stanovení. Jedná se tak o případ, kdy subjektům byly uloženy povinnosti postupem, který je v rozporu se zákonem (značkou

reálně instalovanou bez zákonem vyžadovaného stanovení). Je-li vydáno stanovení (je vydáno opatření obecné povahy), ale instalovaná značka stanoví jiné povinnosti, jsou zde 2 různě stanovené povinnosti, kterým však oběma svědčí presumpce správnosti. Takový stav je z hlediska právní jistoty nepřijatelný. Dle žalobkyně je tak právně neudržitelné, že dopravní značka je opatření obecné povahy v materiálním smyslu. Žalobkyně zopakovala žalobní argumentaci, dle které, bude-li za opatření obecné povahy v materiálním smyslu považována dopravní značka, jedná se zcela o nezákonné opatření obecné povahy, když nebylo vydáno zákonem předpokládaným způsobem a nemá zákonem vyžádanou formu.

14. **Odpůrce** ve svém vyjádření uvedl, že žalobkyně je jediným společníkem ve společnosti Pragoparking s.r.o. Funkci jednatele vykonává její manžel pan P. K., který v minulosti napadl návrhem na jeho zrušení opatření obecné povahy (ze dne 30. 5. 2018, č. j. P4/045338/18/OŽPAD/KRIZ), kterým byla stanovena místní úprava provozu na místní komunikaci v ulici Budějovická. Tento návrh odmítl městský soud usnesením ze dne 14. 9. 2020, č. j. 11 A 156/2018-64. P. K. rovněž napadl návrhem na jeho zrušení i nyní jeho manželkou napadené opatření obecné povahy. Tento návrh byl zamítnut městským soudem rozsudkem ze dne 8. 10. 2020, č. j. 15 A 4/2018-143. Kasační stížnost byla následně zamítnuta rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 11. 2020, č. j. 8 As 270/2020-69. Návrhem napadené opatření obecné povahy tak v soudním přezkumu již jednou obstálo. Manžel žalobkyně byl v předešlých soudních řízeních zastoupen shodným advokátem, proto má odpůrce za to, že žalobkyně pouze předstírá, že neví o existenci napadeného opatření obecné povahy. Žalobkyni uplynula lhůta k podání návrhu na zrušení napadeného opatření obecné povahy, proto se účelově dopustila přestupku, aby dosáhla incidenčního přezkumu. Zjevným zneužitím práva je rovněž uvádění nepravdivých skutečností, aby byl soud uveden v omyl. Odpůrce proto navrhl odmítnutí návrhu z důvodu zjevného zneužití práva. Odpůrce rovněž uvedl, že místo spáchání přestupku se nachází na mapovém listu č. 63 přílohy k napadenému opatření obecné povahy.

V. Ústní jednání

15. Soud nařídil na 6. 10. 2025 ústní jednání. Zástupce žalobkyně tento den zaslal soudu žádost o odročení ústního jednání, jelikož žalobkyně byla zdravotně indisponovaná a ústního jednání se chtěla účastnit. Na ústním jednání dne 6. 10. 2025 soud vyzval zástupce žalobkyně, aby ve lhůtě sedmi dní prokázal zdravotní indispozici žalobkyně. Soud rovněž odročil jednání na 12. 11. 2025.
16. Na ústním jednání dne 12. 11. 2025 žalobkyně uvedla, že si není jistá, zda opatření obecné povahy, které odpůrce označil, je správné, když na internetu neexistuje seznam platných a účinných opatření obecné povahy a žalobkyně tak neví o tom, zda nebylo vydáno nové opatření obecné povahy, které by odpůrcem označené opatření obecné povahy nahradilo. Z katastru nemovitostí plyne, že pozemek, na kterém se žalobkyně údajně dopustila přestupku, je silnicí. Zákon č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, konkrétně § 23 odst. 1, však umožňuje vymežit parkovné jen na místních komunikacích, nikoliv na silnicích. K řízení vedeném u Nejvyššího správního soudu sp. zn. 8 As 270/2020 žalobkyně poznamenala, že v tomto řízení kasační soud fakticky nepřezkoumával zákonnost opatření obecné povahy, které odpůrce označil. Žalobkyně namítla, že správní orgány porušily základní zásady správního řízení, když, přestože věděly o existenci opatření obecné povahy, uvedl jej žalovaný až ve vyjádření ke zrušujícímu rozsudku Nejvyššího správního soudu.

Sdělily-li by správní orgány označení opatření obecné povahy žalobkyni již ve správním řízení, žalobkyně by nebyla nucena bránit se podanou žalobou.

17. Žalovaný na ústním jednání odkázal na závazný právní názor Nejvyššího správního soudu vyjádřený ve zrušujícím rozsudku (bod [9] tohoto rozsudku).
18. Odpůrce na ústním jednání uvedl, že v katastru nemovitostí se evidují pozemky, nikoliv místní komunikace. Pozemní komunikace je přitom stavbou, která není součástí pozemku. Je tak irelevantní, co je uvedeno o pozemku v katastru nemovitostí.
19. Soud k důkazu provedl žalobkyni předložený výpis z katastru nemovitostí k par. č. 3218/1 v k. ú. Krč, kde je uvedeno, že způsob využití tohoto pozemku je silnice. Soud k důkazu provedl i výpis z katastru nemovitostí, na kterém je zvětšená mapa tohoto pozemku. Soud k důkazu neprovedl odpůrcem navrhovaný výpis z obchodního rejstříku ke společností, ve kterých žalobkyně působí, výpis z živnostenského oprávnění k žalobkyni a k jejímu manželu, žádost žalobkyně ze dne 18. 5. 2017, snímek z webu www.mapy.com a žalobu manžela žalobkyně ze dne 3. 7. 2018. Odpůrce těmito důkazními prostředky chtěl prokázat, že žalobkyně se úmyslně dopustila přestupku, aby mohla podat návrh na zrušení opatření obecné povahy, což odpůrce považoval za zneužití práva. Soud tyto důkazní prostředky neprovedl, jelikož pouze z toho, že žalobkyně věděla o existenci opatření obecné povahy nelze dle soudu dovodit, že žalobkyně se přestupku dopustila úmyslně, aby mohla vyvolat incidenční přezkum napadeného opatření obecné povahy. Nelze tak dle soudu říci, že se žalobkyně dopustila zjevného zneužití práva (k tomu viz více bod [31] tohoto rozsudku). K návrhu na provedení rozhodnutí městského soudu a Nejvyššího správního soudu k důkazu soud uvádí, že veřejně dohledatelnou judikaturou se dokazování neprovádí.

VI. Posouzení žaloby

20. Městský soud v souladu s § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobkyni vymezených námitek, vycházel při tom v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného a shledal, že žaloba není důvodná. Ve vztahu k podanému návrhu na zrušení opatření obecné povahy soud vycházel dle § 101b odst. 3 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání opatření obecné povahy.

VI. 1 Opatření obecné povahy

21. Soud se nejprve zabýval návrhem na zrušení opatření obecné povahy.
22. Podle § 101b odst. 1 s. ř. s. platí, že *návrh lze podat do 1 roku ode dne, kdy návrhem napadené opatření obecné povahy nabylo účinnosti. Zmeškání lhůty pro podání návrhu nelze prominout, a to ani ve vazbě na navazující správní rozhodnutí, opatření nebo jiný úkon nabírající rozhodnutí.*
23. Žalovaný namítal, že návrh byl podán opožděně. S tímto soud nesouhlasí. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2019, č. j. 8 As 63/2019-40, č. 3950/2020 Sb. NSS, plyne, že návrh na zrušení opatření obecné povahy spojený se žalobou je nutné podat ve lhůtě pro podání právě této žaloby. V případě „incidenční“ kontroly se lhůta podle § 101b odst. 1 s. ř. s. vůbec neužije. Podaný návrh tak není opožděný.

24. Navrhovatelka v podaném návrhu namítala toliko to, že opatření obecné povahy neexistuje a pokud by byla za opatření obecné povahy považována samotná dopravní značka, namítá, že nebylo vydáno v potřebné formě a nebyl dodržen zákonný proces (část B podané žaloby).
25. Soud od odpůrce vyžádal správní spis k jím označenému opatření obecné povahy. Dle tohoto spisu dané opatření obecné povahy existuje. V napadeném opatření obecné povahy je uvedeno, že „DZ [dopravní značení, pozn. soudu] *se stanovuje v souladu s příloženými DIO [dopravně inženýrské opatření, pozn. soudu], které jsou nedílnou součástí tohoto stanovení.*“ V příloženém dopravně inženýrském opatření (mapový list č. 63) je jasně zaznačeno, že v ulici Budějovická, v místě, ve kterém se žalobkyně dopustila přestupku (ve správním spise je založena fotografie s GPS souřadnicemi a mapou místa spáchání přestupku), bude umístěno dopravní značení IP13c (Parkoviště s automatem) s dodatkovou tabulkou E13 s textem „PO-PÁ 08-20 h NEBO S PLATNÝM PARKOVACÍM OPRÁVNĚNÍM; OBLAST 4“ a s dodatkovou tabulkou E13 „symbol mobilního telefonu P4-1768“. Soud tak ověřil, že opatření obecné povahy, které označil odpůrce, dopadá na úsek, kde byl zaparkován automobil navrhovatelky. Soud rovněž ověřil, že toto opatření obecné povahy, za jehož porušení byla navrhovatelka shledána vinnou, existuje nejenom v materiální formě (fyzická dopravní značka), ale bylo i vydáno v zákonem předpokládané formě. Zároveň nic nenasvědčuje tomu, že by nebyl dodržen zákonný proces jejího vydání.
26. Namítala-li navrhovatelka na ústním jednání, že jí není známo, zda dané opatření obecné povahy je platné či ještě účinné, jelikož mohlo být vydáno jiné opatření obecné povahy místo něj, soud uvádí, že z ničeho neplyne, že by jiné opatření obecné povahy bylo vydáno. Soud musí upozornit na to, že konkretizace návrhových bodů je povinností navrhovatele. Soud není oprávněn ani povinen argumentaci za navrhovatele domýšlet a vlastní činností nahrazovat návrhové body. Navrhovatelka přitom pouze bez jakéhokoli bližšího vysvětlení uvedla, že jí není známo, zda je napadené opatření obecné povahy platné, navrhovatelka tak netvrdila, že již není platné a účinné, jelikož bylo vydáno nové opatření obecné povahy. V tomto je tak námitka navrhovatelky příliš obecná a nekonkrétní.
27. Soud nad rámec návrhových námitek uvádí, že formální stanovení opatření obecné povahy (správního aktu) bylo přezkoumáno městským soudem v rozsudku ze dne 8. 10. 2020, č. j. 15 A 4/2018-143. Návrh na zrušení tohoto opatření obecné povahy městský soud zamítl. Následující kasační stížnost byla rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 11. 2022, č. j. 8 As 270/2020-69, zamítnuta.
28. Žalobkyně rovněž uvedla, že jí nemůže být dáváno za vinu, že neformuluje návrhové body podrobněji, jelikož neví, proti jakému opatření obecné povahy se má bránit. Podle § 101b odst. 3 s. ř. s. (shodná úprava byla do 30. 6. 2025 upravena v § 101b odst. 2 s. ř. s.) platí, že „*návrh kromě obecných náležitostí podání (§ 37 odst. 2 a 3) musí obsahovat návrhové body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje navrhovatel opatření obecné povahy nebo jeho část za nezákonné. Obsahuje-li návrh tyto náležitosti, nelze již v dalším řízení návrh rozšiřovat na dosud nenapadené části opatření obecné povahy nebo jej rozšiřovat o další návrhové body. Navrhovatel může kdykoli za řízení návrhové body omezit.*“ Toto ustanovení tak jasně zakotvuje tzv. zásadu koncentrace (k tomu viz body [32] až [35] rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2015, č. j. 10 As 96/2014-62). Navrhovatelka přitom v podaném návrhu uvedla alespoň zárodky návrhových bodů (nedostatek formy a procesu vydání opatření obecné povahy). Nehledě na důvod, nad rámec návrhových bodů není možné, aby navrhovatelka vznášela nové návrhové body. Je tak

nepodstatné, z jakého důvodu žalobkyně návrhové body nevznesla. Navrhovatelce nic nebránilo, aby před podáním návrhu na zrušení opatření obecné povahy od odpůrce aktivně zjistila konkrétní formální označení opatření obecné povahy prostřednictvím žádosti o poskytnutí informací dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím.

29. Námitka žalobkyně, že dané opatření obecné povahy je nezákonné, jelikož bylo stanovena na silnici, přičemž dle zákona o pozemních komunikacích mohlo být stanoveno pouze na místní komunikaci, je tak opožděná, jelikož žalobkyně tuto námitku vznesla poprvé až na ústním jednání dne 12. 11. 2025.
30. I kdyby však soud připustil, že navrhovatelka mohla vznášet návrhové body až po té, co se dozvěděla o formálním označení napadeného opatření obecné povahy, nemohl by k námitce vznesené na ústním jednání přihlížet. Za takové situace by se na ni musela stále aplikovat dvouměsíční lhůta daná k podání žaloby proti rozhodnutí žalovaného, jelikož návrh na zrušení opatření obecné povahy je dle § 101a odst. 1 s. ř. s. možné podat jen současně s podáním žaloby proti tomuto rozhodnutí. Soud přípisem ze dne 14. 8. 2025, č. j. 5 A 116/2024-83, přeposlal žalobkyni vyjádření žalovaného ze dne 12. 8. 2025 a rovněž vyjádření odpůrce ze stejného dne, ve kterých bylo uvedeno formální označení napadeného opatření obecné povahy. Tato vyjádření jí byla doručena dne 25. 8. 2025. Vznesla-li žalobkyně námitku směřující proti tomuto opatření obecné povahy (nad rámec námitky jeho neexistence) až na jednání dne 12. 11. 2025, učinila tak až po dvou měsíční lhůtě dané k podání incidenčního návrhu. I z tohoto důvodu je tak námitka žalobkyně opožděná.
31. Dovozuje-li odpůrce, že se žalobkyně dopustila přestupku jen proto, aby mohla opatření obecné povahy napadnout návrhem na jeho zrušení, v čemž spatřuje zneužití práva, soud takový kategorický závěr nesdílí. I kdyby soud souhlasil s odpůrcem, že žalobkyně věděla o existenci napadeného opatření, soudu není *prima facie* zjevné, že žalobkyně se skutečně dopustila přestupku pouze z toho důvodu, aby se domohla přezkumu napadeného opatření obecné povahy. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 27. 5. 2010, č. j. 1 As 70/2008-74, č. 2099/2010 Sb. NSS, totiž uvedl, že „*zákaz zneužití práva je v jistém smyslu ultima ratio, a proto musí být uplatňován nanejvýš restriktivně a za pečlivého poměření s jinými obdobně důležitými principy vlastního právního řádu, zejména principem právní jistoty, s nímž se – zcela logicky – nejvíce střetává*“.
32. K námitkám navrhovatelky, ve kterém sporovala logičnost názoru Nejvyššího správního soudu vyjádřeného ve zrušujícím rozsudku, městský soud toliko uvádí, že je právním názorem Nejvyššího správního soudu vázán (§ 110 odst. 4 s. ř. s.) a v nyní posuzované věci se od něj nemůže odchýlit. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku uvedl zcela jasný názor, který na námitky navrhovatelky reaguje. Soud proto pro stručnost na tento názor odkazuje (bod [9] tohoto rozsudku).
33. Z uvedeného důvodu soud návrh na zrušení opatření obecné povahy zamítl.

VI. 2 Rozhodnutí o spáchaném přestupku

34. Soud dále posoudil žalobou napadené rozhodnutí. Hlavní námitkou vznesenou proti rozhodnutí žalovaného bylo, že žalovaný neověřil existenci opatření obecné povahy. Žalovaný byl přitom názoru, že samotná dopravní značka stanovuje povinnost uhradit parkovné a tato dopravní značka je nadána presumpcí správnosti.

35. S tímto názorem žalovaného se ztotožnil Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku a městský soud jej rekapituloval výše v bodě [9] tohoto rozsudku. Pro stručnost na tento bod městský soud odkazuje.
36. Městský soud tak uzavírá, že žalovaný neměl povinnost prokazovat existenci formálního stanovení opatření obecné povahy (správního aktu, dokumentu) a stačilo, že ve správním spise byla založena fotodokumentace prokazující existenci dopravní značky stanovící povinnost hradit parkovné a fotodokumentace prokazující parkování automobilu žalobkyně na místě, na které se vtažovala regulace (omezení) dle dopravní značky. Skutečnost, že žalobkyně neuhradila parkovací poplatek, byla v řízení nesporná.
37. Žalobkyně rovněž namítá, že rozhodnutí žalovaného je v otázce námitky týkající se neoprávněného oznámení spáchaného přestupku (bod [6] tohoto rozsudku) vnitřně rozporné, nesprávné a nepřezkoumatelné. Jak již bylo rekapitulováno (bod [3] tohoto rozsudku), žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí uvedl, že přestupek byl oznámen Městskou policií hl. m. Prahy oznámením ze dne 23. 1. 2023 identifikátor měření 136633470000. V tomto oznámení je v zápatí uvedeno, že *„Dokument byl automatizovaně vygenerován a elektronicky podepsán systémem ADP na základě podkladů ze souboru. prestupek-foto136633470000.7z“*. V tomto vyjádření soud nespatřuje vnitřní rozpornost. Dle soudu je zcela pochopitelné, že oznámení o podezření ze spáchání přestupku oznámila Městská policie hl. m. Praha, která je za něj odpovědná. Skutečnost, že toto oznámení bylo vyhotoveno určitým automatizovaným systémem z oznámení nečiní anonymní podání. Stále se jedná o oznámení Městské policie hl. m. Prahy. Žalobkyně ostatně ani v podané žalobě netvrdí, že podstatné skutečnosti uvedené v oznámení (tedy, že automobil, jehož je provozovatelkou, stál v daný čas a daný den na ulici Budějovická), nejsou pravdivé. Dle městského soudu rekapitulovaným názorem žalovaný dostatečně reagoval na námitku žalobkyně, jeho rozhodnutí tak nelze v této části považovat za nepřezkoumatelné.
38. Na ústním jednání žalobkyně namítla, že správní orgány porušily základní zásady správního řízení, když, přestože věděly o existenci opatření obecné povahy, uvedl jej žalovaný až ve vyjádření ke zrušujícímu rozsudku Nejvyššího správního soudu. Sdělily-li by správní orgány označení opatření obecné povahy žalobkyni již ve správním řízení, žalobkyně by nebyla nucena bránit se podanou žalobou. Tuto námitku žalobkyně uplatnila poprvé na ústním jednání dne 12. 11. 2025 a nemá svůj předobraz v podané žalobě. Jako taková byla vznesena po lhůtě k tomu dané (§ 71 odst. 2 s. ř. s. a § 72 odst. 1 s. ř. s.) a soud k ní nemůže přihlížet.

VII. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

39. Městský soud neseznal žádnou ze vznesených námitek důvodnou, proto z výše uvedených důvodů žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s. a návrh na zrušení opatření obecné povahy jako nedůvodný zamítl podle § 101d odst. 2 s. ř. s.
40. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně v řízení o žalobě a o zrušení opatření obecné povahy úspěch neměla, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému a odpůrci, kteří by jinak měli právo na náhradu nákladů řízení, nevznikly v řízení žádné náklady nad rámec jejich úřední povinnosti, proto jim soud podle § 60 odst. 7 s. ř. s. náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí je kasační stížnost přípustná (§ 102 s. ř. s.). Nepřípustná je však taková kasační stížnost, na niž dopadají výluky z přípustnosti stanovené v § 104 s. ř. s. Kasační stížnost se podává ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 12. 11. 2025

Mgr. Gabriela Bašná v.r.
předsedkyně senátu